

Ingar Johnsrud

ZIJ DIE VOLGEN

DEEL 1 VAN DE *BROEDERSCHAP*-TRILOGIE

Voor deze uitgave ontving de uitgever subsidie van Norla

ISBN 978-90-225-7631-1

ISBN 978-94-023-0691-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Wienerbrorskpet*

Oorspronkelijke uitgever: Aschehoug

Vertaling: Annelies de Vroom

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Ingar Johnsrud

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by agreement with Solomonsson Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In elke complexe populatie, in onze maatschappij bijvoorbeeld, spelen keuzes – selectie – een beslissende rol. Hoe strenger de selectie, des te beter de soort zich in stand zal weten te houden.

De keuzes voor de beste en levensvatbaarste exemplaren van de soort werden oorspronkelijk door de natuur zelf geregeld en de mensen handelden ernaar. De eerste menselijke ‘ingrepen’ gebeurden namelijk niet tegen de natuur in, maar juist om de natuur te helpen met haar werk. Dat de middelen die werden gebruikt hardvochtig waren, naar onze begrippen soms gruwelijk, is een andere kwestie. Het is de vraag of we in onze tijd niet bezig zijn met het tegenovergestelde, het tot in het oneindige zorgen voor alles wat zwak en ziekelijk is, want daarmee begaan we gruwelijkheden die zich kunnen meten met de oude barbarij.

Uit de inleiding van *Rasehygiene* door Jon Alfred Mjøen
(Jacob Dybwads Forlag, 1938)
Jon Alfred Mjøen stierf in 1939.

DEEL 1

1

In het schemerdonker ruimte de stewardess het onaangeroerde dienblad met gerookte zalm, zeebaars uit de Bosporus en Weense appelstrudel af. Haar bewegingen waren snel en zo vaak herhaald dat ze niet eens hoefde te zien wat ze deed. Terwijl haar handen werkten, nam ze hem in zich op. Ze kreeg de uitdrukking op haar gezicht die wel vaker te zien was als je het van dichtbij bekeek. Er leek een verstoring in het beeld te zijn zonder dat je er de vinger achter kon krijgen waar die door werd veroorzaakt. Toen ze haar arm uitstreekte om het champagneglas te pakken, legde hij zijn hand op de hare. Snel trok ze haar hand terug.

Voorzichtig schoof hij het luikje voor het raam omhoog. Zijn medepassagiers sliepen. Het geknipper van het licht op het puntje van de vleugel weerkaatste flets in het raam. Onder hem, heel ver onder hem, dreven vlekken met geel licht. Europa. Het was lang geleden dat hij daar was. Hij sloot zijn ogen, ging met zijn wijsvinger over de rand van het masker en zijn huid en dacht aan wat achter hem lag.

Het stof had loom gedanst in de milde bries. De stekende zon was verpakt in een bleek grijsblauw tapijt. De steppe lag duizend meter boven zeeniveau en de atmosfeer was ijl. De luchtweerstand was laag. De omstandigheden konden niet beter.

Boven in de oude minaret lagen ze onbeweeglijk op de stenen trap voor de smalle opening. Buiten was het bijna veertig graden, binnen was het wat koeler, maar nog steeds verzegend heet.

Hij gaf zijn ogen even rust: hij knipperde en staarde in de schaduw omdat hij wist dat Hvalen – de walvis – alles in de gaten hield door de telescoop. De vergadering had bijna vier uur geduurd. Als de gouverneur voor het donker in zijn uitstekend beveiligde huis wilde zijn, moest hij over niet al te lange tijd afscheid nemen.

Hvalen tikte hem op zijn schouder. Hij wist wat dat betekende, hij pakte de kolf van het geweer en zette zijn oog tegen het vizier. De muur die hij zag was niet geverfd en roodbruin van kleur. Een man zonder hoofdbedekking, gekleed in een donker vest en een lichte *perahan tumban*, de traditionele kledij waaraan veel Afghaanse mannen de voorkeur gaven, had de balkondeur geopend. Het was Hassam. De informant die de gouverneur naar deze plek had gelokt.

Hassam stapte opzij en liet de oudere man een plek kiezen op het gietijzeren balkon. Gouverneur Osmal Abdullah Kamal. Het vizierkruis gleed langs de tulband, over zijn baard, die dik en grijs was. De twee mannen staarden ogenschijnlijk zwijgend over de papavervelden.

De weerslag maakte dat hij het doel uit het vizier verloor, maar toen hij het geweer liet zakken, zag hij dat de .338 kaliber Lapua Magnum-kogel hem bijna vijf centimeter rechts van het midden van zijn borst had geraakt. Het projectiel kon er verder naast zitten en toch dodelijk zijn. Niettemin prikte de ergernis in zijn slapen. In plaats van een rond gat ter grootte van een sinaasappel te maken in de witte kleding van de gouverneur, had de kogel zijn borst bijna in tweeën gescheurd. Een lichtrode fontein van bloed verfde het balkon, Hassam en de muur achter hen. De gouverneur draaide rond voor zijn lichaam tegen de deur zou smakken. Hij stond even wonderlijk doodstil, boog licht voorover, toen gaf de krakkemikkige deur mee en een kleine stofwolk vertelde dat het lijk de vloer had geraakt.

Herladen. Het geluid van een kogelhuls op de trap.

Hassam knielde bij de voeten in sandalen. Misschien bad hij. Misschien was hij in paniek. Misschien speelde hij toneel voor de veiligheidsagenten die kwamen aangestormd. Het maakte alle-

maal niet uit. De schutter beoordeelde de wind en trok de trekker verder naar achteren. Een ogenblik later zakte het lichaam van Hassam opzij. Hersenmassa, bloed, haarresten en botsplinters vormden een oranje-ode stralenkrans op de lemen muur.

De moordenaar knipperde een keer en bedacht dat zijn oog een camera was die de spiegel omhoogklapte, de sluiters opende en het beeld vastlegde. Dit ogenblik was van hem en was voor altijd bevroren.

‘Vaarwel, Hassam,’ constateerde Hvalen.

De schutter rolde het geweer in een handdoek. Terwijl Hvalen de telescoop inpakte, kwam hij overeind en liep de drie treden op naar het eind van de trap. Er zoemden een paar vliegen boven het opgedroogde bloed op het hoofd. De blinddoek over de ogen maakte het onmogelijk te zien of de oude imam bij bewustzijn was. Zijn ademhaling ging snel en het bloed gorgelde in zijn keel. De schutter pakte zijn automatische pistool uit zijn heupgordel. Hvalen schudde even zijn hoofd. ‘Niet nodig.’

Staand voor de minaret schudden ze elkaar de hand.

‘De organisatie wenst je succes in Noorwegen,’ zei Hvalen.

Hij gromde.

2

‘Fredrik Beier. Met een i, geen y.’

‘Adres?’

‘Sorgenfrigate 6. In Majorstua.’

‘In Heineckegården?’

‘Wat?’

‘Ik geloof dat het gebouw waarin je woont Heineckegården heet. En je bent geboren in...?’

‘In... Hier in Oslo. Maakt dat wat uit?’

‘Neem me niet kwalijk. Ik bedoel het jaartal. Hoe oud ben je?’

‘Achtenveertig. Ik ben achtenveertig.’

Op de leren bank stak de hoofdinspecteur van politie een magere arm uit om het lepeltje te pakken dat in de koffiempoeder stond en draaide het om naar zijn eigen matte spiegelbeeld te kunnen kijken. In het gebogen metaal zag hij nauwelijks de fijne grijze haartjes bij zijn slapen; zijn smalle, keurig verzorgde snor daarentegen leek in een dronken bui op zijn gezicht getekend.

Voor hem zat de bedrijfspsycholoog. Boven zijn hoofd hing een poster van Ernest Hemingway met ontbloot bovenlijf. De schrijver poseerde uitdrukkingloos met een hagelgeweer.

‘Heeft Hemingway zichzelf niet doodgeschoten?’

‘Ja, net als zijn vader.’

‘Is het niet vreemd voor een psycholoog om de muur te versieren met iemand die zijn hoofd aan flarden heeft geschoten?’

‘Net zo vreemd als in een straat te wonen die Sorgenfri – zonder verdriet – heet,’ zei de psycholoog terwijl hij naar het indruk-

wekkend dikke dossier van de cliënt knikte dat tussen hen in op tafel lag.

De rechercheur snoof onvriendelijk. Het adres was in het beste geval gewoon toeval. ‘Mijn ex-vrouw heeft het appartement uitgezocht.’

‘Dus je bent getrouwd geweest. Kinderen?’

‘Drie... twee. Twee, bedoel ik.’

‘Drie of twee?’

‘Er is een kind overleden.’

‘Dat spijt me. Wat is er gebeurd?’ De zielenknijper met twee onderkinnen trok het elastiekje van zijn paardenstaartje strak.

Hier kwamen politiemensen uit de hele stad naartoe om zich leeg te maken. De stank van de weerstand, imperfectie en angst die hier dagelijks tegen het vuilwitte behang klotste was verstik-kend. Het kantoor van de psycholoog had de grootte van een cel en Fredrik Beier snakte naar frisse lucht. De versleten leren bank kraakte toen hij opstond om voor het raam te gaan staan. Vaal-witte gordijnen wapperden boven een natgeregende aluminium vensterbank.

De psycholoog nam niet de moeite zich naar hem om te draaien dus toen Fredrik omkeek zag hij alleen de pluizige paardenstaart en de kale schedel, die nat leek van het zweet. Onder de schedel lagen hersenen die gemarineerd waren in de donkerste geheimen van politiemensen. Deze kerel was de buitenplee van de politie in Oslo. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om met deze verke-rekte kerel te praten over zijn zoon.

‘Woon je samen met je kinderen?’

Fredrik wreef in zijn ogen. ‘Nee, ze wonen in Tromsø bij hun moeder. Alice. En bij haar man.’ Zijn linker knie liet een pijnlijk gekraak horen toen hij weer op de bank zakte. ‘Ik ben hier niet uit vrije wil. Het was dit of een lang verlof.’

De psycholoog liet een vinger langs de vouw in zijn dubbele onderkin gaan. ‘Want jij denkt dat je niet ziek bent?’ Zijn toon liet er geen twijfel over bestaan dat hij zelfdiagnoses verachtte.

‘Psychisch?’ vroeg Fredrik, hem strak aankijkend. ‘Nee.’